

רעפ 8379-01-25 - אלדד דוד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8379-01-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: אלדד דוד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים א' אברבנאל, ח' זנדברג ו-פ' נויבירט) מיום 07.11.2024 בע"פ 42108-05-24

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערער, הנסובה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים א' אברבנאל, ח' זנדברג ו-פ' נויבירט) מיום 07.11.2024 בע"פ 42108-05-24, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת ש' לארי-בבלי) בת"פ 6495-06-20, מיום 11.09.2022.

תמצית העובדות והרקע לבקשה

2. ביום 01.06.2020 הוגש לבית משפט השלום כתב אישום המייחס למבקש עבירה של הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(3), 3(א)(4) ו- 3(א)(5) בצירוף סעיף 5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק). לפי עובדות כתב האישום בין המבקש למתלוננת הייתה שטחית בלבד במסגרת מקום עבודתם, ובמספר הזדמנויות, במהלך שנת 2019, פנה המבקש למתלוננת בהצעות והתייחסויות בעלות אופי מיני כגון "את יפה", "מה הייתי עושה לך", "בואי נצא למסעדה", "בואי נצא שעתיים-שלוש לצימר, אף אחד לא ידע", "אני חרמן עלייך. את לא יודעת מה את עושה לי, בואי נצא שעתיים שלוש ואף אחד לא ידע". המתלוננת אמרה למבקש שהצעותיו אינן מתאימות וציינה

את היותה אישה נשואה, אך המבקש לא חדל מהתנהגותו. באחת מאותן הזדמנויות המבקש אמר למתלוננת כי "גם אם אני אנשק אותך את לא תעשי כלום", ואילו המתלוננת השיבה לו כי "תנסה ותראה" ודרשה ממנו לצאת ממשרדה מבלי לשוב.

3. ביום 11.09.2022 הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות שיוחסו לו לאחר שמיעת ראיות. בתוך כך נקבע, כי גרסת המתלוננת הייתה מהימנה, סדורה ועקבית. בית המשפט אף הוסיף וקבע, כי עדי התביעה הנוספים היו מהימנים באופן שיש בו כדי לחזק את נכונות גרסת המתלוננת. מנגד, בכל הנוגע לגרסתו של המבקש, נקבע כי היא הייתה מגמתית. ראוי להדגיש, כי בית משפט השלום אף קבע כי התנהגות המבקש לאחר האירועים, במסגרתם מסר בפני שלושה גורמים שונים גרסאות שונות וניסה בכל מאודו לוודא כי המתלוננת סלחה לו ו'העניין מאחוריהם' - מחזקת את גרסת המתלוננת בציינו כי, "כך לא מתנהג אדם שלא עשה כלום ושאין לו ממה לחשוש. תיאוריו בבית המשפט מנוגדים לשכל הישר ולא מתמודדים בצורה משמעותית עם מעשיו לכל אורך הדרך". כן הוער, כי המבקש לא חלק על כך שאמר למתלוננת שגם אם ינשק אותה היא לא תעשה דבר או תתלונן ועל תגובתה לדבריו; ונקבע כי דבריו אלה עולים, כשלעצמם, כדי להטרידה מינית בהתאם לסעיף 3(א)(5) לחוק.

4. בהמשך, הגיעו הצדדים להסכמה בנוגע לעונש שלשיטתם נכון שיושת על המבקש ובגזר דינו מיום 09.04.2024, מצא בית משפט השלום לכבד את ההסדר משזה עמד במתחם הענישה ההולם. בסופו של דבר נגזרו על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי על דרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה וענישה נלווית.

5. לאחר שנגזר דינו, המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין. בתמצית, המבקש טען כי בית משפט השלום שגה בקביעתו כי גרסת המתלוננת אמינה וסדורה. זאת ועוד, לדבריו בית משפט השלום התעלם מראיות וממצאים חיוניים שהונחו לפניו, ובהם פרמטרים אובייקטיביים שיש בהם כדי לפגום במהימנות גרסת המתלוננת. כך למשל, נטען כי בהתבסס על הבקיות שהפגין בחייה של המתלוננת, אפשר ללמוד כי הייתה קיימת בינו ובין המתלוננת מערכת יחסים קרובה מאוד, קביעה שיש בה כדי להשליך על אמינות גרסת המתלוננת. בא-כוח המבקש אף קָבַל על בחירתה של המשיבה שלא לזמן לחקירה ולעדויות את המנכ"ל ואת הממונה להטרדות מיניות בחברה בה עבדו השניים - לטענתו, מדובר במחדל חקירתי חמור ובחקירה מגמתית ובלתי הוגנת כאשר עדים שהיו יכולים לחזק את גרסתו לא נחקרו.

6. כאמור, ביום 07.11.2024 ערעורו של המבקש נדחה. בפסק הדין הוטעם כי הטענות שבערעור תוקפות, רובן ככולן, ממצאי עובדה ומהימנות שכידוע ערכאת הערעור לא נוטה להתערב בהן. ודוק: בית משפט קמא, שישב כערכאת ערעור, דן בהרחבה ולגופן בטענותיו של המבקש שנגעו בממצאי העובדה והמהימנות. לאחר בחינת טענותיו של המבקש, בית המשפט פסק כי לא נמצא טעם מבורר להתערב במי מקביעותיו של בית משפט השלום נכונות.

7. בתמצית אתאר, כי תחילה הובהר כי בדין נקבע שהאמירה שאינה שנויה במחלוקת והתגובה לה,

מצדיקות את הרשעתו של המבקש כקביעת בית משפט השלום. אשר להרשעת המבקש נוכח האמירות שעל עצם קיומן הוא חלק, הודגש כי בית המשפט שלערעור לא התרשם כי מדובר בקביעות הנגועות בחוסר היגיון קיצוני או בניסיון ניכר להתחמק מסוגיות בעייתיות בגרסת המתלוננת. אף לא נמצאו פערים משמעותיים בין גרסת המתלוננת בבית המשפט ובין תיעוד תלונתה אצל הממונה על הטרדות מיניות במקום עבודתם, והוער כי טענות המבקש ביחס לפערים בהשוואה לתביעה האזרחית שהוגשה על-ידי המתלוננת נטענו כלאחר יד ובשפה רפה. אשר לטענת המבקש על אודות אי העדת מנכ"ל החברה והממונה להטרדות מיניות, בית משפט קמא קבע כי אין למבקש אלא להלין על עצמו, על שבחר שלא לזמן עדים אלה מטעם ההגנה. בהמשך נדרש בית המשפט המחוזי לטענות נוספות, ורבות שהעלה המבקש, אך בשורה התחתונה נקבע כי אין בנמצא מקום להתערבות בקביעות בית משפט השלום ביחס לממצאי המהימנות השונים, הן ביחס למבקש הן ביחס לעדים אחרים. גם לא נמצא פסול בכך שבית משפט השלום לא התייחס לכל טענה וטענה שהעלה המבקש.

נימוקי הבקשה

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, אשר חוזרת, הלכה למעשה, על אותן הטענות שנטענו בפני ערכאת הערעור, ביחס להרשעת המבקש. לצד זאת, הועלו גם טענות פרטניות המצדיקות, לטעמו של המבקש, את התערבותה של ערכאה זו ב'גלגול שלישי'. כך נטען, כי עניינו של המבקש אומנם לא מעורר כל שאלה עקרונית, אך יש ליתן רשות ערעור משיקולי צדק, ובהם נסיבותיו האישיות הכוללות את היותו נעדר עבר פלילי; את מצבו האישי והמשפחתי המורכב; וכמו גם, את העובדה כי בית משפט השלום לא ייחס משקל ממשי לעובדות ולראיות שהציג, מה שגרם להרשעתו שלא בצדק. המבקש גורס כי על בית משפט זה להתערב בממצאי העובדה ומהימנות, היות שהערכאות דלמטה טעו טעות מהותית בניתוחם ובקביעתם כי גרסת המתלוננת מהימנה היא.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא כי רשות ערעור בגלגול שלישי שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (רע"פ 5875/23 שחאדה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (03.08.2023)).

11. אין בבקשה שלפניי כל סוגיה עקרונית ואף לא מצאתי חשש לעיוות דין משנסיבותיו האישיות של המבקש אינן מגלות מצב חריג המצדיק מתן רשות ערעור משיקולי צדק (רע"פ 4041/24 לאופר נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.05.2024)).

12. לב העניין הוא, כאמור, טענותיו הערעוריות של המבקש כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שיסודם במארג הראיות שהיה בתיק זה. ברם, טענות אלו נידונו בהרחבה הן בערכאה הדיונית הן בערכאת הערעור וכמתואר לעיל שתי הערכאות דלמטה הגיעו לתוצאה זהה ומנומקת לאחר שנדרשו למסכת

הראייתית. משאלו פני הדברים, אין לי אלא להפנות את המבקש לכלל המורה כי ערכאת הערעור לא נוהגת להתערב בקביעות עובדה ומהימנות אלא במקרים מסוימים (לסקירה רחבה ראו את פסק דיני בע"פ 1324/23 אבו עבד נ' מדינת ישראל, פסקאות 48-60 (15.07.2024)), ולא כל שכן במסגרת 'גלגול שלישי' (רע"פ 2861/24 רום נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (23.06.2024)). למותר לציין כי בבקשה לא הוצג כל טעם מבורר לסטות מכלל נקוט זה.

13. בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ה (19 ינואר 2025).

חאלד כבוב
שופט